

Nejvyšší správní soud

Moravské nám. 611/6

657 40 Brno

DS: wwjaa4f

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobce: **Tomáš Pecina**, nar. 21. 4. 1966
Slezská 1668/56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Opletalova 1535/4
110 00 Praha 1
DS: cp7kgk3

Žalovaný: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad štolou 936/3
170 34 Praha 7
DS: 6bnaawp

Kasační stížnost

žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. března 2016, č. j. 5 A 5/2015-25-32,
podaná podle ustanovení § 102 *et seq.* soudního řádu správního
(dále jen „SŘS“)

Elektronicky

Soudní poplatek: 5 000 Kč; k výzvě soudu

Bez příloh

I. Rekapitulace

[1] Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. března 2016, č. j. 5 A 5/2015-25-32 (dále jen „*napadený rozsudek*“), byla zamítnuta žaloba, jíž žalobce brojil proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15. prosince 2014, č. j. MV-130037-8/VS-2014, ve věci žalobcovy žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*InfZ*“).

[2] Protože napadený rozsudek spočívá na vadném právním posouzení věci, žalobci nyní nezbývá než podat proti němu v celém rozsahu

k a s a č n í s t í ž n o s t

podle ustanovení § 102 *et seq.* SŘS z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) SŘS a navrhnout, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek spolu s rozhodnutími správních úřadů obou stupňů zrušil a uložil žalovanému povinnost požadované informace žalobci poskytnout.

II. Stížní body

II.A Obecně

[3] Povinný subjekt – žalovaný – odmítl podle ustanovení § 7 InfZ žalobcovu žádost o informace týkající se zadávací dokumentace k veřejné zakázce „Dekódování šifrovaných datových komunikací“ s odůvodněním, že se jedná o utajovanou informaci, přičemž tento postup potvrdil jako správný jak nadřízený orgán, tak následně v napadeném rozsudku i soud I. stupně.

[4] Žalobce namítal, že požadovaná informace nenaplnuje zákonné znaky utajované informace ani po formální, ani po materiální stránce, a nadto existuje významný veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací.

[5] Městský soud v Praze však těmito žalobními body nepřisvědčil a v napadeném rozsudku víceméně jen konstatoval, že se s důvody odmítnutí proponovanými správními úřady obou stupňů ztotožňuje a pokládá je za správné, a to bez toho, že by se sám s obsahem žalobcem požadované zadávací dokumentace seznámil a provedl jí důkaz.

II.B Nedostatek formálního znaku utajované informace

[6] K odmítnutí žádosti o informace došlo s odkazem na ustanovení § 7 InfZ, tedy proto, že předmětná zadávací dokumentace podle tvrzení žalovaného obsahuje utajované informace. Žalobce je však přesvědčen, že tomu tak není, a to ve své správní žalobě vysvětlil, což na tomto místě toliko ve zhuštěné podobě rekapituluje.

[7] Úřadem vlády – tedy jiným povinným subjektem než žalovaným – byla žalobci poskytnuta předmětná informace pro vládu, ve které se uvádí, shodně jako v rozhodnutí žalovaného, že předmětem řešení projektu je vytvoření nástrojů programového a elektronického vybavení pro určení typu šifrované komunikace, její následné dekódování (patrně míněno: dešifrování) a vyvinutí nových method a nástrojů pro odhalování a vyšetřování případů kybernetické kriminality a ochrany informačních systémů před kybernetickými hrozbami, a že výsledky projektu budou využity v rámci bezpečnostních složek státu. Dále materiál uvádí informace o jediném osloveném uchazeči a o celkovém finančním objemu zakázky.

[8] Rozhodnutí žalovaného jako důvod utajení uvedlo, že obsah zadávací dokumentace lze podřadit pod body č. 8 a 11 přílohy č. 1 nařízení č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací (dále jen „*nařízení*“), tedy že se jedná o informace o přípravě, použití a výsledku použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků, resp. o informace o technických prostředcích a zařízeních zajišťujících použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků, o jejich výzkumu, vývoji a výrobě, včetně technické dokumentace, informací o přípravě k jejich používání a finančním zabezpečení jejich pořízování a provozu.

[9] Jak však žalobce vysvětlil, tak tomu není, neboť předmět zakázky nelze pod tato ustanovení podřadit. Co rozumět operativně pátracími prostředky, vyplývá z ustanovení § 158b odst. 1 trestního řádu (dále jen „*TrŘ*“): je to – a to *taxative* – předstíraný převod, sledování osob a věcí a použití agenta. Podpůrné operativně pátrací prostředky jsou vymezeny, rovněž taxativně, ustanovením § 72 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky: jsou jimi informátor, krycí prostředky, zabezpečovací technika a zvláštní finanční prostředky. Nic z toho, co je předmětem veřejné zakázky, tedy nelze pod utajované informace podle bodů č. 8 a 11 citované přílohy podřadit.

[10] Rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu proti tomu argumentuje, že „z § 158b trestního řádu vyplývá, že jedním z operativně pátracích prostředků je sledování osob a věcí (věcí je i počítač), které je v § 158d trestního řádu definováno jako získávání poznatků o osobách a věcech prováděných utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky, zahrnující samozřejmě v to i sledování komunikace.“

[11] Takto širokému vymezení pojmu „sledování osob a věcí“ však nepřisvědčuje ani samotný trestní řád, neboť ten v ustanovení §§ 88 a 88a obsahuje pro odposlech a záznam telekomunikačního provozu zvláštní, podstatně přísnější úpravu než pro sledování osob a věcí, přičemž podřazení odposlechu telekomunikačního provozu pod sledování osob a věcí by dovolovalo orgánům činným v trestním řízení provádět odposlech bez soudního příkazu, protože ustanovení § 158d odst. 3 TrŘ se o prolomení telekomunikačního tajemství vůbec nezmiňuje: takový výklad by byl *prima facie* protiústavním zásahem do práva na ochranu soukromí.

[12] Není tedy možný jiný závěr, než že odposlech telekomunikačního provozu není sledováním osob a věcí ve smyslu ustanovení § 158d TrŘ, nýbrž zvláštním vyšetřovacím institutem, a proto nelze požadované informace podřadit pod shora citované body přílohy k nařízení. Žalobce ve svém rozkladu navíc oprávněně poukázal na to, že Policie České republiky není *de lege lata* oprávněna telekomunikační provoz dešifrovat a objednává tedy postupy a technologie, které nebude smět bezprostředně použít (k tomu podrobněji dále).

[13] Soud I. stupně reflektoval tuto argumentaci konstatací, že „soud nezastává žalobcův právní názor, že pod pojem sledování věcí dle výše citovaných zákonných ustanovení nelze podřadit i počítač,“ a na podporu tohoto tvrzení se odvolal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. ÚS 3812/12; žalobce v takto neúplně identifikovaném rozhodnutí dohledal usnesení Ústavního soudu ze dne 3. října 2013, sp. zn. III. ÚS 3812/12, ECLI:CZ:US:2013:3.US.3812.12.1¹

[14] Tento judikát se však týká zcela jiné situace, totiž zkoumání (statických) dat uložených na počítači, nikoli elektronické komunikace. Názor, že pod pojem sledování věci nelze podřadit počítač, žalobce nikdy nezastával a nic podobného v rámci procesního diskursu ani netvrdil; ve své žalobě uvedl toliko to, že pod tento pojem nelze podřadit *odposlech* elektronické komunikace, neboť na ten se vztahují zcela jiná ustanovení TrŘ a pro jeho nařízení a pro pokračování v něm musejí být splněny jiné – podstatně přísnější – zákonné podmínky.

[15] Zjevná desorientace soudu I. stupně v této odborné problematice přisvědčuje žalobci v názoru, že ve věci měl být přibrán znalec a měl být zpracován znalecký posudek z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, specialisace kryptologie, jenž by soudu tyto pojmové nejasnosti, týkající se, *inter alia*, rozdílů mezi statickými daty a elektronickou komunikací, dokázal osvětlit. Návrh na přibrání znalce byl však prvoinstančním soudem jako nadbytečný zamítnut.

[16] Právní posouzení věci ohledně naplnění formálního znaku utajované informace, jak ji soud I. stupně provedl v napadeném rozsudku, je tedy chybné: požadované informace nelze pod body č. 8 a 11 přílohy č. 1 nařízení podřadit, neboť nejde o informace o přípravě,

¹http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=3-3812-12_1

použití a výsledku použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků. Extensivní výklad právními předpisy taxativně vymezeného rozsahu utajovaných informací je nepřipustný a Městský soud v Praze měl již z toho důvodu napadené rozhodnutí zrušit.

[17] Nad rámec této argumentace je na místě upozornit na další skutečnost, která soudy I. stupně patrně ušla, totiž že ani ze správního spisu se nepodává, že by požadovaný dokument podléhal v celém rozsahu utajení. Jak upozornil bezpečnostní ředitel a ředitel bezpečnostního odboru žalovaného JUDr. Josef Veselý v přípisu ze dne 4. září 2014, č. j. MV-120313-2/BO-2014, adresovaném řediteli odboru bezpečnostního výzkumu a policejního vzdělávání JUDr. Petru Novákovi, Ph.D., „*samotné uzavření smlouvy v příslušném stupni utajení není důvodem ke klasifikaci její přílohy stejným stupněm utajení*“ a „*jednoznačné stanovisko, zda je konkrétní příloha utajovaná[...], lze poskytnout až po prostudování smlouvy a předmětných příloh.*“

II.C Materiální znak utajované informace a test veřejného zájmu

[18] Žalobce ve své žalobě objasnil, že úkol, jenž má být předmětem zakázky, je minimálně v rozhodující části *prima facie* nesplnitelný. K tomu žalobce na vysvětlenou dodává, že za normálních okolností lze sice v některých případech stanovit typ šifrované komunikace, avšak toto určení nijak nepřibližuje možnost komunikaci dešifrovat. Platí pravidlo, že v případě korektně navrženého šifrovacího systému mohou být všechny jeho prvky vyjma šifrovacího klíče veřejně známé, aniž by to bezpečnost komunikace kompromitovalo; opačný přístup, nazývaný anglickým termínem *security through obscurity*, nefunguje a utajení šifrovacího algoritmu zásadně nezvyšuje bezpečnost systému jako celku.

[19] Jestliže zadavatel požaduje vytvoření nástroje na dešifrování (prolomení) šifrované komunikace, žádá zjevně nemožné: žalobce se řadu let se zajímá o kryptologii a kryptoanalýsu a je mu velmi dobře známo, na jakých algoritmech jsou kryptografické metody používané při šifrované komunikaci založeny, přičemž jejich bezpečnost byla mnohokrát prověřována a je garantována, *inter alia*, americkým normalizačním úřadem *National Institute of Standards and Technology* (NIST). Pokud zadání, jehož textu se žalobce domáhá, skutečně obsahuje požadavek na prolomení daných algoritmů, pak se jedná o případ bezprecedentního a monstrosního plýtvání veřejnými prostředky, a je ve veřejném zájmu, aby byl obsah požadované zadávací dokumentace zpřístupněn odborné i široké veřejnosti.

[20] Jak žalobce uvedl ve své replice adresované soudy I. stupně, je přesvědčen, že tyto skutečnosti ohledně vysoké míry bezpečnosti kryptografických algoritmů nemohly být neznámy ani osobám, které na ministerstvu zadání zakázky zpracovávaly, a nelze vyloučit možnost, že jejím skutečným účelem není získat přístup ke kryptograficky chráněným datům, ný-

brž poskytnout – z veřejných prostředků – snadný výdělek ve výši téměř čtyř milionů korun osobám, jež k tomu dokázaly zadavatele motivovat. *Masarykově universitě, Ústavu výpočetní techniky*, má být (případně už byla) vyplacena částka odpovídající mnoha tisícům pracovních hodin za vypracování materiálu, který by žalovaný mohl pořídit za zlomek této sumy prostým dotazem u kteréhokoli odborníka-kryptologa. Utajování zadávací dokumentace je motivováno snahou tuto skutečnost před veřejností zakrýt.

[21] S tím souvisí otázka naplnění materiálního znaku utajované informace.

[22] Žalobce resolutně nesouhlasí, že by samotná zadávací dokumentace, již požaduje, mohla naplnit materiální podmínku definice utajované informace obsaženou v ustanovení § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů.

[23] K tomu, jak stručně zmíněno shora, žalobce navrhl zpracování znaleckého posudku, ve kterém by měl příbraný znalec odpovědět na dvě otázky: 1. zda požadovaná zadávací dokumentace může vést k získání výsledku, který by byl v praxi využitelný a byl pro orgány činné v trestním řízení při jejich činnosti v zákonných mezích přínosem, nebo zda se jedná o zadání úkolu fiktivního, v rozhodujících částech *prima facie* nesplnitelného; a 2. zda by poskytnutím požadovaným informací mohla být České republice způsobena jakákoli seznatelná újma z hlediska vyžrazení něčeho, co v odborné kryptologické komunitě není doposud známo.

[24] Soud I. stupně tento důkazní návrh – arci bez dostatečného a relevantního odůvodnění – zamítl a k otázce veřejného zájmu uvedl:

„Soud není oprávněn hodnotit, zdali tyto informace bude moci Policie České republiky bezprostředně používat a jakým konkrétním způsobem. Proto se soud pro nadbytečnost nebude zabývat námitkou zneužití zakázky za účelem získání finančního prospěchu třetích osob.“

[25] Takové paušální omezení přezkumné pravomoci soudu ve sporech mezi žadateli o informace a povinnými subjekty je však v rozporu s tím, co bylo judikováno ohledně tzv. testu naléhavé společenské potřeby. Tento test ve vztahu k poskytování informací podle InfZ prvně uceleně formuloval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 30. března 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, ECLI:CZ:US:2010:Pl.US.2.10.1:²

„32. Evropský soud pro lidská práva trvale zastává názor, že v článku 10 odst. 2 Úmluvy obsažené přídatné jméno »nezbytné« v sobě obsahuje existenci »naléhavé společenské potřeby« [viz rozsudek ve věci Lingens, 1986, citovaný kupř. v usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 606/03 ze dne 19. 4. 2004 (U 23/33 SbNU 453)].

²http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=Pl-2-10_1

33. Klíčová je teze, že nelze (přirozeně) a priori vyloučit, že v konkrétním případě bude ochrana základního práva převažovat nad citovanými hodnotami, tj. že nebude dána existence »alé-havé společenské potřeby« na omezení základního práva (dále též jako »tato teze«). Právě proto je nutné zkoumat v každém konkrétním případě (podle okolností konkrétní věci) splnění pod-mínky nezbytnosti omezení základního práva a svobody jednotlivce v demokratické společnosti.

34. Ostatně tato teze plyne i z judikatury Ústavního soudu. Kupříkladu v nálezu sp. zn. IV. ÚS 154/97 ze dne 9. 2. 1998 (N 17/10 SbNU 113) Ústavní soud konstatoval, že »Při střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým.«

[26] Test naléhavé potřeby je v tomto případě fakticky jen kontrárním vyjádřením testu veřejného zájmu, a v daném kontextu to znamená, že sice může existovat naléhavé společenská potřeba utajení toho, jakými technickými prostředky orgány činné v trestním řízení disponují, avšak není zde žádný zájem tajit fakt, že jsou z veřejných rozpočtů vynakládány ne-malé prostředky na vyřešení úkolu, která je již na první pohled – za současného stavu poznání a dostupných možností vědy a techniky – nesplnitelný.

[27] Institut výluky z InfZ je tu frapantně zneužíván, a soud I. stupně nejenže toto zneužití nerozpoznal, ale dokonce je aproboval.

[28] Jediným důsledkem zveřejnění požadované zadávací dokumentace by bylo, že žalovaný by se – minimálně před odbornou veřejností – zesměšnil, a to zajisté není újma, k jejímuž odvrácení by měla výlučka z povinnosti poskytovat informace podle InfZ sloužit.

[29] Protože návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem soud I. stupně zamítl, žalobce ho opakuje i ve své kasační stížnosti, neboť navržené znalecké otázky, shora rekapitulované, by mohly být cenným vodítkem i pro rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti.

[30] Žalobce shodně jako před krajským soudem navrhuje, aby byl jako znalec přibrán **RNDr. Vlastimil Klíma**, na adrese Pod Hlaltýřem 1497/5, 148 00 Praha 4, tel. 739658004, jenž je mezinárodně uznávaným vědcem-kryptologem a na rozdíl od některých jiných znalců u něj nebude dána pochybnost o nepodjatosti pro zvláštní poměr ke stranám řízení.

Důkaz: znalecký posudek z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, specialisace kryptologie

II.D Nemožnost výsledků zakázky de lege lata využívat

[31] Subsidiárně stěžovatel namítl, že i kdyby se dodavateli podařilo presumptivní zadání zakázky splnit, za stávajícího znění TrŘ by orgány činné v trestním řízení jejich výsledků stejně nemohly využívat, protože tento předpis prolamování šifrované komunikace neumožňuje a tedy, s úvahou principu enumerativnosti veřejnoprávních pretensí, by Policie České republiky neměla, jak prostředek zákonným způsobem nasadit.

[32] Soud I. stupně se touto otázkou odmítl zabývat a judikoval, že mu takové hodnocení nepřísluší.

[33] Tak tomu však není, protože fakt, že si státní orgán vědomě objednává technický prostředek, který nesmí používat, dává vzniknout podezření, že se tak má stát *per nefas*, tedy že Policie České republiky by k jeho využívání sáhla bez ohledu na to, že jí to zákon neumožňuje, a to je další argument ve prospěch zpřístupnění požadované zadávací dokumentace. Jak žalobce následně zjistil, toto podezření významně posiluje ve správním spisu založené stanovisko policejního útvaru zvláštních činností ze dne 27. listopadu 2014, č. j. UZC-25736-2/ČJ-2014-2800KR, ve kterém policie artikuluje názor, že prolamování šifrované komunikace je obdobou překladu z cizího jazyka do češtiny.

[34] Jak nebezpečný je takový právní názor a k jak závažnému zásahu do soukromí obviněných, podezřelých a dalších, nezúčastněných osob by mohl v praxi vést, není podle názoru žalobce Nejvyššímu správnímu soudu potřebné vysvětlovat, a postačí zopakovat, jak se s danou věcí vypořádal krajský soud, jenž k tomu v napadeném rozsudku uvedl: „*Soud není oprávněn hodnotit, zdali tyto informace bude moci Policie České republiky bezprostředně používat a jakým konkrétním způsobem.*“

II.E Absence důkazu požadovaným dokumentem

[35] Ačkoli soud I. stupně v napadeném rozsudku na několika místech uvádí, co žalobcem požadovaná zadávací dokumentace obsahuje, činí tak bez toho, že by jí byl provedl důkaz, toliko na základě toho, že uvěřil tomu, co o jejím obsahu tvrdí žalovaný. Jeho tvrzení tak soud dokonce činí bezprostředním podkladem svých skutkových závěrů.

[36] Soud I. stupně uvedl:

„[Soud se] pro nadbytečnost nebude zabývat námitkou zneužití zakázky za účelem získání finančního prospěchu třetích osob. Soud pouze podotýká, že správní orgány logicky a srozumitelně vysvětlily důvod zadání této veřejné zakázky tak, že vzrůstá zneužívání datových komunikací k páčání různých druhů trestné činnosti, kdy útočníci aktivně do datových komunikací

zasahují, proto je nezbytné vyvíjet preventivní nástroje k boji proti tomuto druhu kriminality. Navíc pokud žalobce nemá k dispozici žádné informace o dané zakázce, pak se soudu jeho tvrzení o bezprecedentním plýtvání veřejnými prostředky jeví jako ryze spekulativní.“

[37] Pokud by se zadávací dokumentace týkala skutečně pouze vývoje preventivních nástrojů k boji proti aktivnímu zasahování do datových komunikací, žalobce by vůči ní zajisté neměl výhrad: je však obtížné vysvětlit, proč by se pak taková zakázka nazývala „*Dekódování šifrovaných datových komunikací*“. Popis této zakázky usvědčuje soud I. stupně z účelového zúžení toho, co je po dodavateli požadováno, totiž „*vytvoření nástrojů programového a elektronického vybavení pro určení typu šifrované komunikace, její následné dekódování a vyvinutí nových method a nástrojů pro odhalování a vyšetřování případů kybernetické kriminality a ochrany informačních systémů před kybernetickými hrozbami.*“

[38] Jaký detailní úkol byl dodavateli zadán, přitom soud nezávisle posoudit nemohl, neboť správní orgán mu předmětnou zadávací dokumentaci nepředložil a ten si ji od něj ani nevyžádal. Jeho závěry jsou tedy založeny na pouhé víře v to, že žalovaný jej v procesních podáních o skutečném obsahu zadávací dokumentace informoval pravdivě a úplně.

[39] Tím se ovšem soud zpronevěřil tomu, k čemu je správní soud v právním státě primárně povolán, totiž k nezávislému a nestrannému rozhodování sporů mezi soukromými fyzickými a právníckými osobami a orgány veřejné moci a z toho pramenící kontrole výkonu veřejné moci, jejíž orgány před správní soud nepředstupují v roli toho, kdo nemusí svá tvrzení ničím prokazovat, nýbrž jako rovnocenný a nijak neprivilegovaný účastník řízení.

III. Včasnost kasační stížnosti

[40] Napadený rozsudek byl žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce doručen dne 14. března 2016, tato kasační stížnost je proto podávána ve lhůtě dvou týdnů ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 SŘS.

IV. Formulace žalobního petitu

[41] Podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody

pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

[42] Toto ustanovení hovoří *expressis verbis* o soudu, tedy nestanoví, že by takové rozhodnutí mohl učinit pouze soud I. stupně, z čehož lze dovodit, že tímto postupem disponuje i soud kasační, jemuž novelisované ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) SŘS umožňuje rušit spolu s napadeným rozsudkem nebo usnesením soudu rovněž napadená rozhodnutí správních úřadů a daným ustanovením předpokládaný výrok na tuto pravomoc logicky navazuje. Naopak by bylo nelogické a procesně neekonomické, jestliže by Nejvyššímu správního soudu příslušela pravomoc správní rozhodnutí zrušit, avšak nařídít povinnému subjektu informace poskytnout by mohl toliko soud první stolice.

[43] Z toho vyplývá nestandardní formulace návrhu, který žalobce závěrem své kasační stížnosti soudu předkládá.

V. Závěrečný návrh

Ze všech těchto důvodů žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud po projednání jeho kasační stížnosti vydal tento

r o z s u d e k :

1. **Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. března 2016, č. j. 5 A 5/2015-25-32, rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15. prosince 2014, č. j. MV-130037-8/VS-2014, a rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru bezpečnostního výzkumu a policejního vzdělávání, ze dne 18. listopadu 2014, č. j. MV-118707-16/OBVV-2014, se zrušují.**
2. **Žalovanému se nařizuje poskytnout žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku kompletní zadávací dokumentaci k nadlimitní veřejné zakázce „Dekódování šifrovaných datových komunikací“ zadávané na základě výjimky podle § 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, o níž byla pod č. j. 883/14 informována na svém zasedání dne 6. srpna 2014 vláda.**

3. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku náklady řízení před soudy obou stupňů, k rukám žalobcova právního zástupce.

V Praze dne 21. března 2016

Tomáš Pecina

